

MONSTER ZOO 1

VOEDERTIJD

Lees ook de andere boeken van Tjerk Noordraven:

DE ENGSTE SERIE DOÏT

Het nieuwe spookhuis (9+)

De Transsylvanië Express (9+)

De horrorhoeve (10+)

Het schedelrijk (10+)

OVER MONSTERS

Het boek van wonderlijke wezens die werkelijk

bestaan (10+)

MONSTER ZOO 1

VOEDERTIJD

TJERK NOORDRAVEN

MET ILLUSTRATIES VAN JACQUELINE VAN RHIJN



© Tjerk Noordraven, 2020

© Moon, Amsterdam 2020

Illustraties © Jacqueline van Rhijn, Newcomix, 2020

Foto auteur © Vincent Kos

Vormgeving: Caren Limpens

ISBN 978 90 488 5705 0

ISBN 978 90 488 5706 7 (e-book)

nur 282, 283

www.tjerknoordraven.com

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

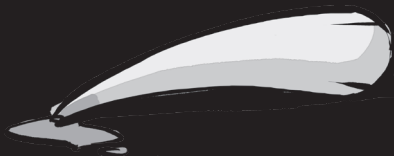
Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



DE
GIGA
GIFTANO





DE SSSSLANG IN MIJN BED

ssssssssss!

Het luide gesis komt van heel dichtbij.

Ik ben onmiddellijk klaarwakker. Angstig open ik mijn ogen... en **schok** van schrik.

Een gitzwarte slang kronkelt over het dekbed.



Ik herken de soort direct. Het is een Egyptische cobra, een slang die ontzettend giftig is. Eén beet is genoeg om me te doden.

De cobra voelt mijn blik. Meteen richt hij zich op en spreidt zijn nekribben.

Ik weet wat dat betekent: dit is zijn aanvalshouding. **Woest** sissend spert hij zijn bek open en onthult zijn scherpe giftanden.



Ik wil gillen, opspringen, wegrennen... maar ik weet dat ik dat juist **niet** moet doen. Ik moet zo stil mogelijk blijven liggen.

Behoedzaam laat ik mijn hoofd weer in mijn kussen zakken. Vanuit mijn ooghoek zie ik een brede schaduw op de muur.

‘Pap!’ hijg ik opgelucht.

‘Verwacht van mij geen hulp,’ bromt mijn vader, die zo te horen bij het raam staat. ‘Dit moet je zelf doen, Jindra. Ik weet dat je het kunt.’

‘Wat?!’ snak ik verbijsterd.

‘Denk aan wat ik je geleerd heb. Je bezit alle kennis die je nodig hebt.’

‘Pap, dit een cobra! Die zijn **supergiftig!**’

‘Dan zou ik maar opschieten,’ antwoordt mijn vader droog.

Terwijl de slang me sissend aanstaart, probeer ik terug te denken aan de vele lessen van mijn vader in het reptielenhuis, ’s avonds na sluitingstijd van de dierentuin.



Ik herinner me hoe mijn vader met zijn hand bewoog om de aandacht van een koningscobra af te leiden.

Een cobra richt zich op wat het meest beweegt,
hoor ik hem weer zeggen.

En op dat moment weet ik wat ik moet doen.

Onopvallend, zonder het dekbed te bewegen, schuif ik mijn rechterhand opzij.

De cobra staart me nog steeds met opengesperde bek aan. Een druppel gif druipt uit zijn scherpe tand.



Mijn hand glijdt nu onder de deken uit, tot naast het bed. Langzaam beweeg ik mijn hand omhoog en spreid mijn vingers uiteen.

De slang draait zijn kop naar mijn hand.

Onmiddellijk begin ik langzaam met mijn vingers te bewegen.

Het werkt! De slang heeft alleen nog maar aandacht voor mijn hand. Zijn bek is weer dicht

en hij staart bijna gehypnotiseerd naar mijn dansende vingers.

Vlug schuif ik ook mijn linkerhand onder het dekbed vandaan. Daarmee moet ik nu de kop van de slang vastgrijpen en zijn bek dichtdrukken.

Heel voorzichtig beweeg ik mijn linkerhand omhoog, en dan naar voren, naar de slang toe...

Ik strek mijn vingers uit...

Maar ineens draait de slang zich om.

Met een wilde sis **spert** hij zijn bek open en **boort** zijn giftanden in mijn hand.

'AAAAAAAAAAAAAH!' gil ik.

En op dat moment schiet ik wakker.

Ik vlieg met zo'n vaart achteruit dat mijn stoel tegen de tafel achter me klapt.

De hele klas staart me met grote ogen aan.

Het rimpelige gezicht van de lerares kleurt rood van woede.

'Ga je melden!' briest ze. **'Nu!'**





Ik weet wat je denkt: het is echt **heel flauw** om te doen alsof ik iets spannends meemaak en vervolgens te zeggen dat het een droom was.

Maar in dit geval was het helemaal geen droom. Het was een herinnering, die ik in mijn slaap opnieuw beleefde.

Mijn vader heeft namelijk **echt** een keer een giftige cobra in mijn bed gelegd.

Dat was vijf jaar geleden, toen ik acht was.
Ik woonde toen nog in de dierentuin, waar mijn
vader werkt als hoofdpasser.

Wat wonen in de dierentuin **NIET** betekent:

- ✘ Slapen tussen de wrattenzwijnen
- ✘ Wassen in het water van de zeeoeien
- ✘ Op een kameel naar school

Wat wonen in de dierentuin **WEL** betekent:

- ✓ Wonen in een heel groot landhuis dat
200 jaar geleden van de oprichter van de
dierentuin was
- ✓ Een slaapkamer met balkon met uitzicht
op de olifanten
- ✓ Wakker worden van een slang in je bed

Gelukkig beet de slang me niet echt in mijn hand.
Dat gebeurt alleen maar in mijn nachtmerries.



In werkelijkheid lukte mijn afleidings-
manoeuvre **wel**.

De slang bleef naar de dansende vingers van
mijn rechterhand kijken, terwijl ik met mijn
linkerhand zijn kop vastgreep.

Met mijn vingers klemde ik zijn bek dicht.

In een reflex begon de slang wild te kronkelen
en hij glipte bijna uit mijn hand, maar ik slaagde
erin om hem vast te houden.

Met de slang in mijn handen sprong ik uit het
bed.

Vol trots keek ik op naar mijn vader...

En op dat moment kwam mijn moeder binnen.

En mijn moeder **ontplofte**.

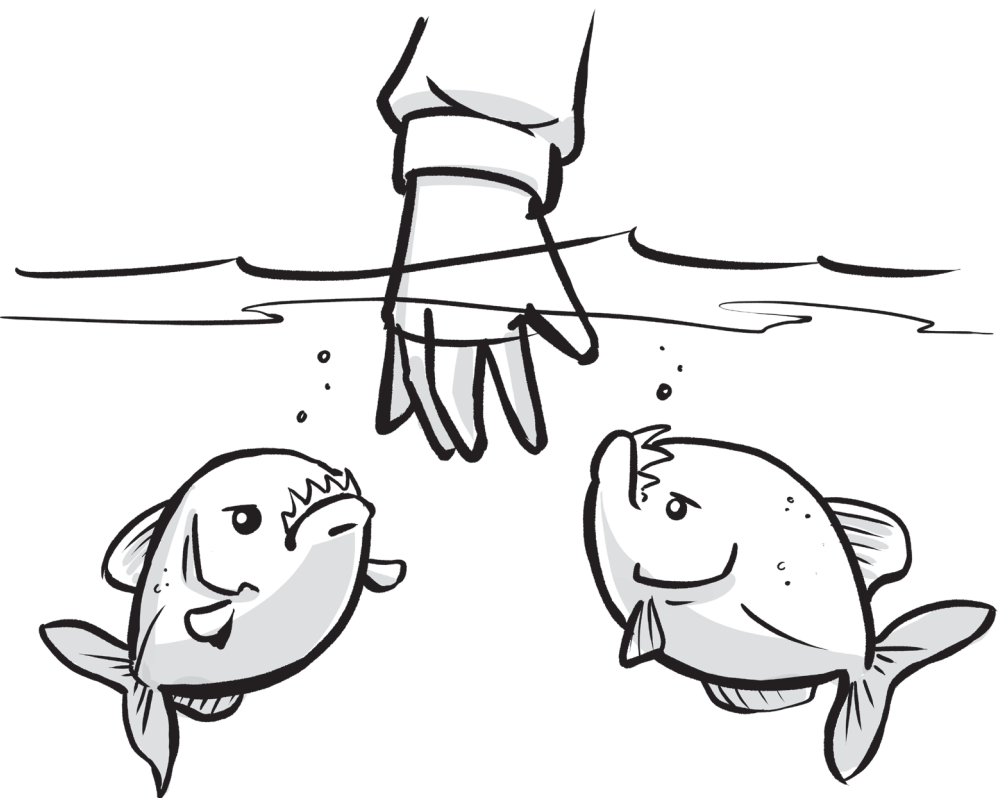
Mijn moeder was in die tijd wel vaker
ongelooflijk woest op mijn vader.

Bijvoorbeeld die keer dat mijn vader mij met
een bijl grote stukken vlees liet hakken voor de
tjigers, en ik met heel veel bloedspetters op mijn
kleren thuiskwam.



Of die keer dat hij me in mijn eentje de kooi van een hele grote valse gier liet uitmesten.

En niet te vergeten die keer dat ik mijn hand in het water van de piranha's moest steken, omdat mijn vader me wilde leren dat piranha's alleen aanvallen als ze honger hebben. Toen heb ik mezelf ondergeplast van angst en trilde ik drie dagen later nog.



Mijn ouders hadden dus wel vaker ruzie, maar toen mijn moeder me met die giftige cobra zag **knapte** er iets in haar.

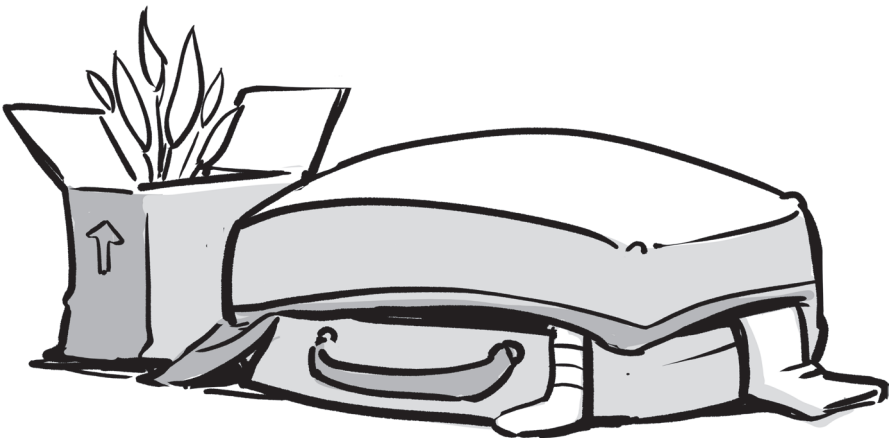
Ze schreeuwde dat ze wilde scheiden en begon meteen kleren in koffers te proppen.

Nog diezelfde dag zijn we vertrokken.

Nu, vijf jaar later, heeft mijn moeder een nieuwe man, een ADHD-peuter en een **non-stop krijsende** baby-tweeling.

Door die huilende baby's doe ik 's nachts geen oog dicht.

En dus moet ik me nu al voor de derde keer deze maand melden omdat ik in de les in slaap gevallen ben.





Met mijn handen in mijn zakken slenter ik door de lege gangen.

Hoe langzamer ik loop, hoe minder lang ik prullenbakken hoeft te legen of de aula hoeft te vegen.

Toch bereik ik al snel de grote hal.

Bij de balie staat een vrouw.

‘Nee, geen idee in welke klas precies,’ hoor ik haar tegen de receptioniste zeggen. ‘Ik weet alleen dat hij in de brugklas zit.’

Nog voordat ik het logo van de dierentuin op haar bodywarmer zie, herken ik haar stem.

'Liss?!' roep ik verbaasd.

'Jindra! Daar ben je!'

Ze komt op me af en omhelst me zó stevig dat ze me bijna fijnknijpt.

'Jongen toch, wat ben je groot geworden!' zegt ze, met vertedering in haar stem.

<i>Naam:</i>	Liss
<i>Beroep:</i>	oppasser
<i>Leeftijd:</i>	36 (of zoiets)
<i>Haarkleur:</i>	donkerblond
<i>Kledingstijl:</i>	zoo couture



Top 3 leukste herinneringen aan Liss:

3. Vieze woorden leren aan de papegaaien
2. Verstoppertje spelen tussen de neushoorns
1. Handje-klappen met de zeeleeuwen

Met moeite maak ik me los uit haar omhelzing. Het is jaren geleden dat ik haar voor het laatst heb gezien.

‘Liss, wat doe je hier?’ vraag ik verward.

Ogenblikkelijk verdwijnt de blijdschap van haar gezicht.

‘Ik kom je ophalen,’ zegt ze ernstig. ‘Er is... Er is iets gebeurd met je pa. Hij ligt **in het ziekenhuis.**’

‘In het ziekenhuis?’ stamel ik. ‘Maar wat... Hoe?’

Liss kijkt even om zich heen en legt dan haar arm over mijn schouders. Zachtjes duwt ze me bij de balie weg, tot we buiten gehoorsafstand van de receptioniste zijn.

‘We hebben geen idee wat er gebeurd is,’ fluistert ze. ‘Maar we vonden hem met een **gigantische** giftand in zijn arm.’

‘Van een koningscobra?’ hij ik geschrokken.

‘Nog veel groter,’ antwoordt Liss.

Haar blik schiet weer in het rond, om er zeker van te zijn dat niemand ons kan horen.

‘Ik heb nog nooit zo’n reusachtige giftand gezien,’ vervolgt ze. ‘Het lijkt op een slangentand, maar dan **veel groter**. Zulke grote slangen bestaan helemaal niet!’



Ik staar haar verward aan.

‘Liss, hoe... Hoe kan hij nou aangevallen zijn door iets wat niet bestaat? Het moet toch een dier uit de dierentuin zijn?’

Liss schudt haar hoofd.

‘Ik werk daar al bijna twintig jaar,’ zegt ze. ‘En ik ken elk dier. Ik weet honderd procent zeker dat **geen enkel dier** in de dierentuin zulke tanden heeft.’

‘Maar...’ stamel ik. ‘Wat... Wat was het dan?’

Opnieuw schudt Liss haar hoofd.

‘Ik kan het niet verklaren,’ zegt ze, met verslagenheid in haar stem. ‘Een bezoeker vond hem op het pad bij de tijgerkuil. Daar kroop hij op zijn laatste krachten voort. Toen ik bij hem kwam, was hij al bewusteloos.’

Liss legt haar arm weer om mijn schouders.

‘Kom,’ zegt ze teder. ‘Mijn jeep staat voor de deur. Ik breng je naar het ziekenhuis.’

